

Иван Вазов

Не сили се...

Не сили се на изповед тежка,
не откривай свойта тайна жална,
твоите сълзи казват я без грешка:
ти си жертва на съдба печална.

И теб рано измени живота,
скръб забули твойто чело ясно,
ти, йощ млада, влачиш веч хомота
тежкия на битие нещастно.

И ти мълчиш! Ти си длъжна, бедна,
да си мяташ на скръбта покривка,
да излазаш пред тълпата ледна
с ад в душата – на лице с усмивка.

Само аз ги зная какво значат
тез усмивки, като мраз студени,
тия влажни очи, що не плачат,
тез въздишки по лице разлени...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8488>]